שיכור. פירש בקונטרס שתוי יין ולא משמע כן בפרק מומין אלו פסולין באדם (בכורות דף מה:) אלא שיכור בשאר דברים המסכרים [מה] ולא כך יהודה לשמר מחלי עבודה מיהו [מו] שיכור לעון המת ולחי לא הוי שתוי יין כדפרי' [ז] המת בהדי מומין דממחלי עבודה נעני למיחשבה אבל שיכור להכא פסקיה משתוי יין והא כדאיתא והא כדאיתא ולכולי עלמא מחלל לעבודה כדפריך המת בפסיעות לחולי מיחל עבודה הוא [ט] : **והא שחיטה שאי אפשר לבטלה ובשרה.** פרש"י לעולם לאו בחפשר לבטלה תלי ואת אמרת לרבנן פסול ותימה דמתי פירכא לרבנן ולחי לא נהא תלי והא דפסלי בהולכה משום דמקבלה ומילך מצות הוצה אלא פריך דמכשיר לר' שמעון משום דחפשר לבטל הא לא תלי נהא מדמכשר זר בשחיטה מע"ג דלחי חפשר לבטלה ובסמוך פריך מהולכת מסריס לרבי שמעון פריך וכן [יח] דמייתי אמר ר' אלעזר הולכה זר פסולה לרבי [יט] שמעון: **הג"ה שחיטה לאו עבודה היא.** פירש בקונטרס מדמתכשרו הא כל הפסולים ולחי חפשר לומר כן דתכשר זר גופה מייתי לה [הכא] כ) ובפ"ק דמנחות (דף ו:) ומיהו יש לישב פירושו דכיון דבשום מקום לא נעני כהן בשחיטה לאו עבודה היא ולכך פריך עלה מפרה וה"ר יעקב דאולינ"ש מפרש לאו עבודה היא לפי שאוה במחוץ ובקדשים ק"ל לאו מטעם עבודה נוה מקום שחיטה ולי נראה לאו עבודה היא מדמכשרינן לקמן בפ' שני (דף כו.) עומד בדרום והופיט ידו לצפון ושחט בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשינן לותו בצפון ולא שחט בצפון אבל מקבל בצפון ובשלמים מכשירין עומד בחוץ והופיט ידו לפנים ושחט ואם קבל קבלתו פסולה דדרשינן בפ' כל הפסולין (לקמן דף נב:) בן הנקר לפני ה' ולא שחט לפני ה' אבל קבל קבלתו פסולה משום דכתיב לעמוד לפני ה' ס"מ מדמכשיר רחמנא עומד בחוץ והופיט ידו לפנים ושחט לפני ה' אבל לגרעה מאי עבודה היא מדיוקא דעומד דיוצא כשר אלמא לפני ה' ולא לגרעה ולפי' פירוש הקונטרס דמכשיר רחמנא עומד בחוץ והופיט ידו לפנים ושחט לפני ה' אבל לגרעה לא מדיוקא דעומד דיוצא כשר הכי מכר עבודה. ע"כ: **דניידי פורתא.** פי"א לא נייד לשמועינן דהולכה שלא ברגל שמיה הולכה כדאיתא בזבחים (מנחות דף ה.) ומשמע דאפילו בשחיטה נמי לא נייד לשמועינן אלא דהולכה שלא ברגל שמיה הולכה ולא שחיטה שלא ברגל שמיה שחיטה ולא נייד לשמועינן אלא דהולכה שלא ברגל שמיה הולכה ולא שחיטה שלא ברגל שמיה שחיטה דאי לא תימא הכי מכר מכר עבודה. ולחי לא נייד לשמועינן

אפשר לתקנה. בין שעשאה זר בין שעשאה כהן [ג] לתמירין דמין הולכה ופסולה להא נעשית שלא כהלכתה מיהו יש לה תקנה להחזירה לתמורתה ולחזור להוליך ברגל ואין לה תקנה: **יחזיר לנסר.** למעט אפשר לתקנה: **ונהי נמי כו'.** כלומר ואי נמי מפרשת לה [ד] דבכשר [ה] רשמון [שיולך] לגד המזבח קאמר וכל שכן [ו] דשמעת דהולכת כשר קמעט דהולי שלא ברגל כשרה היא מכל מקום ש"מ דכשרה ע"י תקנה: **דיפסלת.** בהולכת כשר לשמונה [ז]: **מי סברת דקאי זר גוזי.** לגד המזבח שהקריב הרשמון [ח] בהוסטתו לגד המזבח: **דקאי זר ברגל.** [ט] וכשר שהוסיטה לו הרמיקה מן המזבח הלכך לאו הולכה הוא ופסול וכי [י] פסולין יחזור כשר ויטלנו וזר מעשה לינטצא הוא דעבד ליכא הוסטת יד המקרבתו למזבח: **פסלה** [יא]. ואפילו עשאה כהן פוסלת דהא והיה דפסחים בדנימילי וכדתנינן: **נשפך מן הכלי על הרצפה ואספו כשר.** הואיל ונתקבל בכלי. משנה היא בפ' שלשי בכל הפסולים [לקמן לג.]. קס"ד כשנשפך [ו] ונתפשט ברצפה נתקדש לגד המזבח וקתני כשר וכי נמי דאמרת לריך להחזירו לתמוריו ולחזור ולהוליך ברגל מ"מ בתקנתא סגי לה: **כשילת לחוץ.** כשנשפך או נתפשט לגד המזבח אלא שנתפשט להלן מן המזבח ונתרחק: **ופרכינן לנזרקי נפיק לגוזי לא ייי.** בתמיה וכי לפסר לדהא יפסלו ולא יעשה שיפך מן הכלי על גבי המזבח ונתרחק: **ליה מצותו מאי קושיא דלמא מדפריש** [ח] **ועד דמטא למזבח דהא בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא היה מזה ונקטעה ידו של מזה עד שלא הגיע דם לאויר המזבח מהו וא"ל** [ג**פסולה מ"ט**] **והזה ונתן בעינן כי אתו רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב אמרי היינו חוכא ובהולכה רבתי לא פליגי והא כי פליגי בהולכה רבתי פליגי** [ז]**אלא בהולכה זוטרתי כולי עלמא לא פליגי** [ט] **דלא פסלה** [י] **כי פליגי בהולכה רבתי הוליכו זר והחזירו כהן** [יא] **וחזר והוליכו פליגי בה בני רבי חייא ור' ינאי חד אמר כשר וחד אמר** [יב]**פסול מר סבר אפשר לתקונה ומר סבר לא אפשר לתקונה הוליכו כהן והחזירו וחזר והוליכו זר אמר רב שימי בר אשי לדברי המכשיר פסול** [ו] **לדברי הפוסל מכשיר רבא אמר אף לדברי הפוסל** [יב]**פסול מאי מעמא דהא צריך להא קתני** [יד] **מתני' ר' שמעון מכשיר בהילוך דלא פסל בה מחשבה בהולכה שלא ברגל** [טז] **ומשום דלגו הולכה היא: כהולכה רבתי הוא.** מסקנא היא למילתיה דקמפרש ואומר דכי פליגי ר"ש ורבנן (בהולכה זוטרתא) [בהולכה זוטרתא פליגי שאפשר בגד המזבח וחרק דהיינו שלא ברגל אבל בהולכה רבתי דהיינו ברגל לא פליגי. ולקמן מוקיע לה מהמניתין דשמעינן מינה דבשחוטו נמי [טז] לחוץ מן המזבח מכשיר רבי שמעון מדקתני שאם רצה שחוטו בגד המזבח חוזרק: **מחלו עליה כמערכת.** [מחייבו עליה] דהאי מעשה דמוקי טעמא דר"ש בהולכה זוטרתא] ולמימר דלגו הולכה היא ואע"פ שאי אפשר לינטלה לגו לגו עבודה היא: **לגו חטאת העוף.** דקיימא לן בפ' קדשי קדשים (לקמן דף סה.) דפסל בה מחשבה בחטאת דמה שהוא עיקר עבודתה לכתיב **שם** [ויקרא ה] וזה מדם החטאת על קיר וגו' שמוחזה בגופה ומתיר דמה לקיר והך המזה הולכה זוטרתי היא וכיון דטעמא דר"ש משום דהולכה זוטרתי היא לגו פסל בה מחשבה היכי פסל [יז]: **הכי: מי דמשיב עליה מקמי דליפוק דס.** דהיינו דמחזה: **הא אמרת לא כלום היא.** דהא הולכה זוטרתי היא: **ותי נמי שנעקר הדם.** ומימה מן הלואר תשיב: **הא ליתעבידא מצוותי.** דקס"ד מכי נפק דס גמרה לה עבודת הזאתה ומע"ג דלא מטא דס למזבח מ"מ בהולכה רבתי פליגי וטעמא דר"ש משום דאפשר לינטלה הוא הא דאמרת [יח] מי אפשר לינטלה לגו לא אמרת [יט] משום טעם דלגו הולכה היא ובשלא ברגל פליגי היכי פסלה בהך לגו היא כלומר מחשבה לגו לא פסלה בהולכה רבתי ברגל דלא שכיח שיפך מן הכלי על גבי המזבח ונפסל בהזאה ואע"ג דלא מטא דס למזבח הוי כאילו נשפך על גבי המזבח ונפסל בהזאה: **ואספו כשר כשירה.** דלא שכיח שיפך מן הכלי על גבי המזבח ונפסל בהזאה: **ואיכפל תנא לאשמועינן כל הני ועוד אדתני באידך פירקין** [ג]**נשפך על הרצפה ואספו פסול ליפלוג בדידיה במה דברים אמורים כשיצא לחוץ אבל נכנס לפנים פסול תיובתא אתמר הולכה שלא ברגל מחלוקת ר"ש ורבנן בהולכה רבתי דכולי עלמא לא פליגי דפסולה** [א] **כי פליגי בהולכה זוטרתי מחכו עלה במערבא אלא חטאת העוף דפסולה** [ב] **בה מחשבה לר"ש היכי משכחת לה אי דחשיב עלה מקמי דליפוק דם לא כלום היא ואי בתר דנפק דם איתעבידא** [ג] **ליה מצותו מאי קושיא דלמא מדפריש** [ו] **ועד דמטא למזבח דהא בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא היה מזה ונקטעה ידו של מזה עד שלא הגיע דם לאויר המזבח מהו וא"ל** [ג**פסולה מ"ט**] **והזה ונתן בעינן כי אתו רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב אמרי היינו חוכא ובהולכה רבתי לא פליגי והא כי פליגי בהולכה רבתי פליגי** [ז]**אלא בהולכה זוטרתי כולי עלמא לא פליגי** [ט] **דלא פסלה** [י] **כי פליגי בהולכה רבתי הוליכו זר והחזירו כהן** [יא] **וחזר והוליכו פליגי בה בני רבי חייא ור' ינאי חד אמר כשר וחד אמר** [יב]**פסול מר סבר אפשר לתקונה ומר סבר לא אפשר לתקונה הוליכו כהן והחזירו וחזר והוליכו זר אמר רב שימי בר אשי לדברי המכשיר פסול** [ו] **לדברי הפוסל מכשיר רבא אמר אף לדברי הפוסל** [יב]**פסול מאי מעמא דהא צריך להא קתני** [יד] **מתני' ר' שמעון מכשיר בהילוך דלא פסל בה מחשבה בהולכה שלא ברגל** [טז] **ומשום דלגו הולכה היא: כהולכה רבתי הוא.** מסקנא היא למילתיה דקמפרש ואומר דכי פליגי ר"ש ורבנן (בהולכה זוטרתא) [בהולכה זוטרתא פליגי שאפשר בגד המזבח וחרק דהיינו שלא ברגל אבל בהולכה רבתי דהיינו ברגל לא פליגי. ולקמן מוקיע לה מהמניתין דשמעינן מינה דבשחוטו נמי [טז] לחוץ מן המזבח מכשיר רבי שמעון מדקתני שאם רצה שחוטו בגד המזבח חוזרק: **מחלו עליה כמערכת.** [מחייבו עליה] דהאי מעשה דמוקי טעמא דר"ש בהולכה זוטרתא] ולמימר דלגו הולכה היא ואע"פ שאי אפשר לינטלה לגו לגו עבודה היא: **לגו חטאת העוף.** דקיימא לן בפ' קדשי קדשים (לקמן דף סה.) דפסל בה מחשבה בחטאת דמה שהוא עיקר עבודתה לכתיב **שם** [ויקרא ה] וזה מדם החטאת על קיר וגו' שמוחזה בגופה ומתיר דמה לקיר והך המזה הולכה זוטרתי היא וכיון דטעמא דר"ש משום דהולכה זוטרתי היא לגו פסל בה מחשבה היכי פסל [יז]: **הכי: מי דמשיב עליה מקמי דליפוק דס.** דהיינו דמחזה: **הא אמרת לא כלום היא.** דהא הולכה זוטרתי היא: **ותי נמי שנעקר הדם.** ומימה מן הלואר תשיב: **הא ליתעבידא מצוותי.** דקס"ד מכי נפק דס גמרה לה עבודת הזאתה ומע"ג דלא מטא דס למזבח הוי כאילו נשפך על גבי המזבח ונפסל בהזאה ואע"ג דלא מטא דס למזבח הוי כאילו נשפך על גבי המזבח ונפסל בהזאה: **אלא חטאת העוף דפסלה בה מחשבה היכי משכחת לה.** מי אמרת בשלמא בהולכה (שלא ברגל) [ח] פליגי אבל נזוחטתי לגו לא אפשר לינטלה פסלה מחשבה מחשבה לה מיקמי דליפוק דס משום דלא שכיח שיפך מן הכלי על גבי המזבח ונפסל בהזאה אבל נכנס לפנים פסול תיובתא אתמר הולכה שלא ברגל מחלוקת ר"ש ורבנן בהולכה רבתי דכולי עלמא לא פליגי דפסולה [א] כי פליגי בהולכה זוטרתי מחכו עלה במערבא אלא חטאת העוף דפסולה [ב] בה מחשבה לר"ש היכי משכחת לה אי דחשיב עלה מקמי דליפוק דם לא כלום היא ואי בתר דנפק דם איתעבידא [ג] ליה מצותו מאי קושיא דלמא מדפריש [ו] ועד דמטא למזבח דהא בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא היה מזה ונקטעה ידו של מזה עד שלא הגיע דם לאויר המזבח מהו וא"ל

א א מיי' פ"ט מהל' פיגול ופרק ו מהלכות טו"ז:
ב ב מיי' פ"ג מהלכות ו ז ופ"ט מהלכות טו"ז:
ג ג מיי' פ"ד מהלכות ד' ופ"ט מהלכות טו"ז:
ד ד מיי' פ"ה מהל' פיגול ומקדש הלכה ה ופ"ט מהלכות טו"ז:
ה ה מיי' פ"י מהל' כלי מקדש ומקדש הלכה ד ופ"ט מהלכות טו"ז:
ו ו מיי' פ"ה מהל' פיגול ומקדש הלכה ג ופ"ט מהלכות טו"ז:
ז ז מיי' פ"ו מהלכות פיגול הלכה ח ופ"ט מהלכות טו"ז:
ח ח מיי' פ"ד מהלכות פיגול ופ"ט מהלכות טו"ז:
ט ט י מיי' פ"ה מהלכות פיגול הלכה ח ופ"ט מהלכות טו"ז ועי' ת"ח סימן לא סעיף ד:
י כ מיי' פ"ה מהלכות פיגול הלכה יח ופ"ט מהלכות טו"ז:
ל מיי' פ"ו מהלכות פיגול ומקדש ה"ט:

תורה אור השלם

1. דַּבֵּר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בָּנָיו וְיִנָּזְרוּ מִקָּדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת שֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר הֵם מַקְדִּישִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:
ויקרא כב, ב

מוסף רש"י

אונן. שמתו מוטל לפניו, כדלמרינן בשמיטת קדשים בפרק טבול יום לחיטו תורם כל זמן שלא נקבר (פסחים צב:). ובמכות יז: פירש"י תורם, יום מיתת ממנו. [ועי"ש בברכות טז: ד"ה קפקפה. ועי' ובקמא ק: ד"ה ומחמיתה. ועי' ט"ז מנחם כ' ע"ש]: עומד על גבי כלים. דתנא דבי ר"י תוחיא ובפה מקדמת ולכי שרפה מקדמים, מה כלי שרת לא יהא דבר תורם בינו ובין כלי שרת לא יהא לפפה לא יהא דבר תורם בינו לבין הקרבה (יומא נח.). ובעירובין קד ע"א גבי מלא ע"ג הכבש פרש"י, הא קא חזי מלילה בין הגליהם לכבש ולילה כי הלי נזוזי פסולה, דתנן כל הזמנים וכו' ועומד ע"ג כלי פסול: עומד ע"ג כלים. עומד על הכלי מו ע"ג רגל תכילו פסול דכתיב ועמד הכהן ורחץ את ידיו ורגליו מכלי ומעמד ע"ג כלים. ועי' ט"ז ביו"ד סי' ר"ס ובש"ך שם ס"ק ל"ג ובפרי חדש שם ס"ק ב' ובחידושי רע"א שם ובשו"ת חת"ס יו"ד סי' ר"ל ובשו"ת מהרי"ט ח"ב סי' ל"ב ובשו"ת מהר"ם שיק יו"ד סי' ר"ל ובשו"ת מהר"ם שי"

זר שאינו אוכל. בקדשי קדשים: **שכן עשה בו קרב למקריב.** המוסר פוסל בקרבן כדרך שפוסל בכהן: **טמא יוכיח.** שלא עשה בו קרב כמקריב שאין בהמה מקבלת טומאה מחייט כשם שהכהן טמא מחייט וכתיב ויזרו ולא יחללו שלמא טמא שעבד חילול: **שמוזרין.** שלא לעבוד טמא מוינזרו בעל מום [ה] מולא יגש: **הילא מוכח.** זר: **אי נימא מוינזרו.** דרשא [ג] ליה להאי קרא בני ישראל להזהיר זרים כדאמר לעיל: **חילול בגופיה קמיפ.** וק"ו למה לך: ה"ג **מה להלן זר, שכן לא הוסרה** [ד] **בגמה.** בגמרא יחיד (בגמרא) בשעת היתר הבמות דתנן בפ' בתרא (לקמן קיג.) הזמן והגומר והטמא שוין בזה ובזה ובבייתיה תניא [ג] עלה דברים שמותה בגמ קטנה לגמרא גדולה דם מתיר ומפגל ומומין תאמר בזר שכשר בגמרא כדתנן התם אלו דברים שבין במה גדולה לגמרא קטנה וקתני התם כיהון ובגדי שרת [ה] וקלחי [ו] נמי מוכחי בגדעון ומנוח ושמואל שהקריבו בגמרא [ז]: **חולין.** ילפינן לקמן מקלחי מס עבד מילה: **שכן אסור במעשר.** דכתיב לא תאכלנו בשוני (דברים כו): חולין מוחזר שלא יעבוד דכתיב בכהן גדול ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש ה' שלא יצא מילה: **דלמא שרי בגמה.** דגבי חולין כתיב ומן המקדש: **יושב אם עבד חילול.** לקמן ילפינן לה בפילקין [דף כג.]: **שכן פסול לעדות.** דלמרי בגמ' שבועות (דף ל.) ועמדו שני האנשים בעדים הכתוב מדבר: **ומאני מיושב תלמיד חכם.** הכא [ו] מייתי לה דכשר לעדות דלמרי בגמ' (שם) שבית דין מולקים לו בגוד ומושיבים אותו: **[שם יושב].** מלינו [ז] שם [ח] יושב בעלמא שפסול לעדות משום שם יושב תמהר בשם זר שמינו נפסל לעדות משום שם זרות: **שם יושב לא פריך.** הואיל והוזה יושב ת"ח למיימי מיינה לק"ו כשר לעדות: **ומחד מהנך.** חולין או טמא או בעל מום: **ויושב דכשר בגמה מנא לן.** דלא נפרך שכן לא הותרו בגמה להא מדשבקיה רב מערבית לקל ומומר לעיל לחולין וטמא ובעל מום ונקט יושב משום הני [ט] פירכי שבקיה דלא משכחת היתר בעל מום ובעל מום ומומר בגמרא כלל: **ומחד מהנך.** מחולין או מטמא: **ויושב דכשר בגמה מנא לן.** דלא נפרך שכן לא הותרו בגמה להא מדשבקיה רב מערבית לקל ומומר לעיל לחולין וטמא ובעל מום ונקט יושב משום הני [ט] פירכי שבקיה דלא משכחת היתר בעל מום ובעל מום ומומר בגמרא כלל: **המקדש וגו'.** לעיל מיניה כתיב לאביו ולאמו לא יטמא שאמו מביו ואמו מין נזיר ומסיק ליה ומן המקדש וגו' כלומר אף ביום שאמו מביו ואמו מין נזיר לגמרי מן המקדש דלא עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללין כלל הא הדיוט שלא יצא ועבד חילול: **הן הקריבו.** הן היום הקריבו וגו'. משמעותא דהכהן אתה לומד מה אמר לו משה מדעת לא אלמלא כו' שמא בניך הקריבוה בהמיות [י] שהיו חונים על נדב ואביהוא ופסלתיה [י] ולכך נשרפה אמר לו אהרן וכי הן הקריבו והלא הדיוטות הן ופסולין לעבודה תני הקרבתי שמחת לי [כ] ועשה את קרבן העם וגו' ואני כהן גדול ומקריב חולין מכלל דאי מינהו אקרוב דשפיר משתרוף ולא היה משה חומר להם מדועו לא אלמלא: **מי כתיב הא לאחר כו'.** דלמא אחר נמי לא חילל ודבידיה מינטרך ליה למיסרייה לגמ תימא מתוך חיסודו יאכלו [יא] וקדושתו יתירא הוא פסול חולין: **קסבר מפני טומאה.** שנגע בה נשרפה ולא הוכשר שם מניעות לענין הקרבה והן הקריבו ר"ק הן היום הלא עדיין יום הוא והיינו [יב] לתולין בקדשים [יג] לאכול עד הערב ומתוך [יד] כך מירא בה טומאה נחוש. ואיכא תנאי דפליגי לקמן (דף קפ.) בהא חד אמר מפני טומאה נשרפה וחד אמר מפני מניעות נשרפה שלא היו יכולין לאוכלה אפילו לערב דקסבר מניעות לילה נמי אסור ואפילו נקבר תמת ולפי שלא היו לה אוכלין נשרפה וכדר' יוחנן בן ברוקה דאמר בפסחים (דף פב.) גבי טמאו בעלים של פסח קף זה ישרף מיד שמין לו אוכלין ואין טעון שעור זורה שמינו (לקמן קמא.):

זר אינו אוכל דמן מזבח אלא בשר. ואין לומר דטמא בקרבן נזיר [ט] וכהן גדול מוכן [י] יוכיח שמינן ואוכלין ועובדים דמה להנך שכן מינן מוכשרים תאמר בזר דמוכשר: **מה לטמא שכן מטמא.** לא מצי למיפרך שכן עשה בו קריבה כמקריבים [כדפי' בקונטרס]:

אף אני אביא זר שמוזהר בו'.

לכך נזיר לטעמא דלמזרה משום דלא תימא טמא בקרבן נזיר וכהן גדול מוכן יוכיח דכתיב לא יבא אל כל מת ומהאי טעמא נמי נזיר לקמן [כ] בעגל הלכתא גמירי לה דלא [טו] **תני בק"ו: היכן** מוזהר. תימה נימא מוהקריבו

בני אהרן דלדבי (לקמן דף לב.) מקבלה ומילך מלות כהונה מיהו עדיפא מצני לאו גמור מוכל [טו] זר לא יקרב: **הג"ה דלמא שרי בבמה.** והאי דלא תאכל מוקף לקמן בסוף מכילתין (דף קיב.) בדבריה שבין במה גדולה לבמה קטנה כדתאכל כיהון ובגדי שרת דילמא מנא ושייר דשייר נמי יושב: **ומה יושב שאוכל.** כגון במורם מקבשים [יז] **וכבור: מה לישב שכן פסול לעדות.**

נריך ליזהר שלא לדון ע"פ עדות דמיושב ובגבו אסה נריך ליזהר יותר ושמא לישבד אין לחוש דאמר בירושלמי פ' ד' מיתות [ה"מ] גבי מבבך את הסה והדיינין עומדין על רגליהס מיכן לדיינין שקבלו עדות מעומד שדנין על פי עדותן ומשמע הסה דכי היכי דאין עכובא בישיבת הדיינין אע"פ שיש להס ליושב מן התורה ה"ג אין עכובא בישיבת העדים אע"פ שיש להס לעמוד מן התורה. הקשה ר"ר אפריס כהן גזלן יהא פסול לעבודה קל וחומר מבעל מום ואס עבד חילל ולייתי מבעל מום ומחד מהנך ולאו קושיא היא דכיון דגזלן אינו מוזהר לא אתי מיניה לקל וחומר מבעל מום ומה זר שאינו אוכל כו'. ומיהו לא קשיא דגזלן אינו מוזהר אלא על הגזל ומיהו לא אתי מיניה קל וחומר דמוזהר אלא על עבודה ולא על אכילה ומיהו קשה דאמר בפ' בתרא (לקמן קיג.) גבי מוקלה דבמה גדולה לבמה קטנה ולא אמרינן בפרק שבועת העדות (שבועות דף ל.) מעיד מיושב ותו דלמרינן בפרק שבועת העדות (שם) הני מילי למעומד אבל לישב לא דהא מעיד מיושב ותו דל